

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1507/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414205977
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6414205977.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci navrhovateľky: M. V., rod. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. P. L., H. P. XX, zastúpená JUDr. Ivom Osvaldom, advokátom, AK so sídlom Zvolen, Trhová 1, proti odporcovi: D. X. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. P. L., H. P. XX, zastúpený JUDr. Viktorom Šurkom, advokátom, AK so sídlom Žiar nad Hronom, SNP 120, o návrhu navrhovateľky na určenie manželského výživného, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 02. 09. 2014 č. k. 9C/82/2014 - 38, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť prispievať navrhovateľke z titulu manželského výživného sumou 300,- Eur mesačne do 15. dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom 16. 05. 2014. Zročné výživné spolu vo výške 1.070,- Eur mu uložil platiť v 50,- Eur mesačných splátkach splatných spolu s bežným výživným, počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd poukázal na to, že v čase rozhodovania o nároku navrhovateľky manželstvo účastníkov konania trvá. Mal preukázaný príjem navrhovateľky u jej zamestnávateľa vo výške 396,- Eur. Z predložených listinných dôkazov zistil mesačný príjem odporcu vo výške asi 2.480,- Eur. K preukazovaným výdavkom každého z manželov uviedol, že navrhovateľkou deklarované výdavky 560,- Eur mesačne možno považovať za opodstatnené na úhradu bežných potrieb (strava, ošatenie s prihliadnutím na to, že jej rodičia poskytujú bezplatné bývanie). V prípade odporcu považoval za opodstatnené výdavky v sume 1.500,- Eur mesačne. S poukazom na ustanovenie § 71 a nasl. Zákona o rodine, v zmysle ktorého má byť životná úroveň oboch manželov v zásade rovnaká, považoval za preukázané, že majetkové pomery odporcu mu dovoľujú prispievať z titulu manželského výživného pre navrhovateľku sumou 300,- Eur mesačne, ktorú súd určil ako primeranú počnúc dňom podania návrhu na začatie konania. Zároveň rozhodol o zročnom výživnom do dňa rozhodovania s tým, že odporcovi povolil zročné výživné uhrádzať mesačnými splátkami 50,- Eur spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p., keď obaja účastníci boli úspešní len čiastočne. Navrhovateľka požadovala priznanie výživného v rozsahu 660,- Eur a súd jej priznal nárok výživného v sume 300,- Eur mesačne.

Rozsudok okresného súdu odvolaním napadol odporca zastúpený splnomocneným advokátom. Rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný, odôvodnenie rozsudku nezodpovedá zistenému

skutkovému stavu. Z tohto dôvodu považuje rozsudok za nepreskúmateľný a súdom uvádzané tvrdenia neboli nijakým spôsobom preukázané. Poukázal na skutočnosť, že konajúci sudca na prvom pojednávaní dňa 24. 06. 2014 konštatoval, že navrhovateľkou uvádzané výdavky nie sú preukázané a vyzval ju, aby ich riadnym spôsobom preukázala. Navrhovateľka doručila súdu dňa 20. 06. 2014 zoznam vecí bez toho, že by preukázala ich reálne zakúpenie, pričom u syna A. sú v zozname absurdné údaje o potrebách maloletého (napr. 20 ks slipy, 10 ks tielka, 24 ks tričká, 10 ks letné nohavice, 10 ks tepláky a podobne). Výdavky vyplývajúce z výpisu z účtu navrhovateľky nedeklarovali takmer žiadne výdavky, ktoré uvádzala v ňou priloženom zozname. Na ďalšom pojednávaní nepredložila súdom požadované dôkazy. Pokiaľ teda mal súd nepreukázané výdavky navrhovateľky dňa 24. 06. 2014 a navrhovateľka žiadny dôkaz o týchto ani následne nepriložila, je otázne, ako mohol súd jej návrh považovať za opodstatnený a odôvodnený. Súd teda rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Za nepravdivé označuje aj tvrdenie súdu, že zisťoval reálnosť podkladov pre závery o tvrdení účastníkov ohľadne ich osobných a majetkových pomerov. Odporca deklaroval ním tvrdené príjmy a výdavky riadne preukázanými potvrdeniami o príjme, výpismi z účtu v banke a pokladničnými dokladmi z nákupov, odporkyňa (správne má byť navrhovateľka) takéto komplexné dôkazy súdu nepredložila. Tvrdenie súdu, v zmysle ktorého výdavky deklarované navrhovateľkou na úrovni 560,- Eur mesačne možno považovať za výdavky vynaložené opodstatnene, je preto neodôvodnené. V deklarovaných výdavkoch navrhovateľky pritom súd považoval za opodstatnený jednorazový nákup hračiek pre maloletého syna za opodstatnený, v prípade odporcu nákup hračiek ako aj ošatenia považoval za neopodstatnené výdavky. Rovnako za neopodstatnený považoval nákup potravín na úrovni viac ako 100,- Eur mesačne, hoci boli preukázané vo výške 138,23 Eur, pritom u navrhovateľky považoval za opodstatnený výdavok na stravu 240,- Eur mesačne, teda 1,73-násobok výdavkov odporcu na uvedený účel. Z postupu súdu je zjavné, že súd bez akéhokoľvek odôvodnenia v rovnakej veci zaujal voči účastníkom diametrálne odlišný postoj, čím porušil princíp rovnosti účastníkov v konaní. Rovnako bez dôkazu súd dospel k záveru, že starostlivosť o maloletého vykonáva len matka. Pritom otec vozil syna do škôlky a zo škôlky, chodil s ním na výlety, zabezpečoval jeho stravovanie a nakupoval mu potrebné veci. V ďalšej starostlivosti mu neskôr zabránila navrhovateľka, ktorá voči odporcovi podala nezmyselné a neodôvodnené trestné oznámenie, v dôsledku ktorého bol maloletý A. nútený podrobiť sa niekoľkohodinovému vyšetreniu o detského psychológa, čo malo na jeho stav mimoriadne nepriaznivý vplyv. Za absurdné označuje vyjadrenie súdu, keď ako neodôvodnené považoval výdavky odporcu na zákonné poistenie a havarijné poistenie motorového vozidla a výdavky na PHM, ktoré považoval za osobný benefit odporcu. Poukazuje pritom na skutočnosť, že odporca vykonáva zamestnanie na troch rôznych miestach a presúvanie medzi nimi hromadným dopravným prostriedkom je vylúčené. Za neodôvodnené považuje tvrdenie súdu o tom, že navrhovateľka nie je schopná uhrádzať náklady na pokrytie jej potrieb a tieto uhrádza len za pomoci rodičov. Súd v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie, ani neuvádza, na základe akých skutočností k takémuto záveru dospel. Za nepreukázané označil tvrdenie súdu, že navrhovateľka neopustila svojvoľne a bezdôvodne spoločnú domácnosť. Tvrdí, že z jeho strany nedošlo k akémukoľvek bráneniu alebo znemožneniu užívania spoločnej nehnuteľnosti navrhovateľke, tento je plne k dispozícii a navrhovateľka ho nepoužíva výlučne na základe svojho rozhodnutia. Za neopodstatnené tvrdenie súdu považuje to, že odporcovi po odpočítaní odôvodnených nákladov ostáva pre vlastnú potrebu 830,- Eur. Pokiaľ by aj uvedené tvrdenie bolo preukázané, po zaplatení výživného bývalej manželke 300,- Eur a výživného 200,- Eur na maloletého A. by mu mesačne ostalo 350,- Eur a navrhovateľka by mala pre vlastnú potrebu 700,- Eur, čo považuje za značný nepomer. Tvrdí, že navrhovateľka nepreukázala existenciu ani jedného zo zákonných predpokladov pre priznanie ňou uplatneného nároku. Spoločnú domácnosť mali účastníci na H. P. XX a svojvoľný odchod navrhovateľky zo spoločnej domácnosti nemôže byť pripočítaný na ťarchu odporcu, keďže jej na takéto konanie nedal dôvod. Od mája 2014 od jej odchodu zo spoločnej domácnosti všetky výdavky na spoločnú domácnosť hradil on. Navrhovateľka pritom nepreukázala, že by jej životná úroveň bola nižšia ako životná úroveň odporcu. Naopak, práve navrhovateľka strávila letnú dovolenku pri mori, čo si odporca nemohol dovoliť a niekoľko dní dovolenky strávil v domácom prostredí. Okrem toho je tu aj zákonná prekážka pre priznanie manželského výživného v zmysle ustanovenia § 75 ods. 2 Zákona o rodine, s ktorou sa prvostupňový súd nevysporiadal napriek tomu, že táto bola uplatnená. Podľa odporcu je v rozpore s dobrými mravmi, keď súd priznal navrhovateľke manželské výživné za okolnosti, že táto podala proti odporcovi neodôvodnené trestné oznámenie z pohlavného užívania ich spoločného maloletého syna bez relevantného dôvodu. Podanie v trestnom konaní ČVS:ORP-285/1VYS-ZH/2014 na základe výsledkov odborného posúdenia špecialistu v odbore klinickej psychológie D. N. B. v Y. bolo odmietnuté, nakoľko skutok sa nestal. Vytyka prvostupňovému súdu, že nevykonal žiadne dokazovanie na skutočnosť, či si odporca neplní vyživovaciu povinnosť dobrovoľne a uspokojil sa len s tvrdením navrhovateľky o jej údajne nižšej životnej úrovni.

Rovnako súd nezvážil postoj každého z manželov k jeho účasti na zabezpečovaní potrieb spoločnej rodiny a domácnosti. Pokiaľ si manžel plnil svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne, mal súd návrh na určenie výživného na manželku zamietnuť. Plnenie vyživovacej povinnosti nemožno abstrahovať výlučne na peňažné vyjadrenie, zahŕňa v sebe účelne vynaložené náklady na spoločnú domácnosť a úhradu spoločných záväzkov manželov. V tomto smere všetky výdavky celé roky hradí výlučne odporca. Pod pojmom rovnaká životná úroveň tiež nemožno chápať mechanickú rovnosť, teda rovnaké množstvo peňazí, je potrebné napríklad zhodnotiť prácu vykonávanú povinným manželom, od ktorého sa vyžaduje výživné a tiež jeho náklady. Ten, ktorý viac pracuje, má nárok na vyššiu mieru regenerácie, má rozdielne potreby a náklady. Odporca vykonáva prácu u troch zamestnávateľov, čo je psychicky a fyzicky náročné, vykonáva nočné služby a príslužby a jeho potreby na regeneráciu sú podstatne vyššie, ako je to u navrhovateľky. Poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 30. 09. 2014 bolo manželstvo účastníkov rozvedené a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09. 10. 2014. Domáha sa zmeny rozhodnutia tak, že súd návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietne.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Za nepravdivé označuje tvrdenia ohľadom jej výdavkov, okresnému súdu predložila výpisy zo svojho účtu, aj potvrdenie o príjme od zamestnávateľa. Je pravdou, že si nefotí každý účtovný doklad ako odporca, všetky náklady sú iba bežné potrebné výdavky pre ňu a pre jej syna. Na zoznamoch nie je nič, čo by nasvedčovalo životu nad pomery. Poukazuje na skutočnosť, že o maloletého syna odporca nikdy nemal skutočný záujem a až v čase, keď bol podaný návrh na určenie výživného pre manželku v máji 2014 mu nakúpil odporca rôzne hračky a hry, aby mohol preukázať náklady spojené s maloletým synom. Keďže s odporcom nežili v spoločnej domácnosti a dieťa bolo zverené do jej starostlivosti, pochopiteľne všetky náklady hradila navrhovateľka zo svojho príjmu. Pokiaľ ide o účtovné doklady odporcu, tieto sú len z obdobia po rozchode, keď bolo potrebné účelovo vyrobiť náklady a tieto dokladovať. Do konca júna 2014 dokonca poberal odporca aj daňový bonus na dieťa.

K trestnému oznámeniu sa nemieni vyjadrovať, pretože toto rozhodnutie urobila ako matka vzhľadom na skutočnosti uvádzané maloletým synom, nesúvisia s návrhom na manželské výživné.

Pokiaľ ide o výdavky týkajúce sa úhrady havarijného poistenia, zákonného poistenia osobného motorového vozidla a nákladov PHM, stotožňuje sa s názorom okresného súdu, že neboli považované za opodstatnené. Aj ona by mala záujem využívať motorové vozidlo pre svoje potreby a potreby dieťaťa, je preto potrebné tieto výdavky považovať za osobný benefit odporcu. Súd mal preukázané reálne výdavky navrhovateľky na úrovni 560,- Eur, vzhľadom na preukázaný príjem 396,- Eur mesačne bolo preukázané, že nie je schopná uhrádzať náklady na pokrytie svojich potrieb. Nie je preto dôvod túto skutočnosť spochybňovať, keďže má navrhovateľka iba jedno zamestnanie a deklarovánú mesačnú mzdu.

Pokiaľ odporca tvrdí, že žiadnym spôsobom navrhovateľke nebránil a neznemožnil užívanie spoločnej domácnosti, poukazuje na to, že odporca ju spolu s maloletým synom sústavne ponižoval, nadával im a vyhráždal sa. Preto sa v spoločnej domácnosti vydržať nedalo a bolo to aj v záujme maloletého dieťaťa. Za absurdné a nemorálne považuje súžitie troch dospelých osôb v mileneckom vzťahu. Odporca má dlhšiu dobu novú známosť a v čase tejto známosti navrhovateľka mala problém pokryť základné potreby seba a maloletého dieťaťa, takže bola nútená požiadať o výživné súdnou cestou. Pokiaľ požadovala financie od odporcu, odkázal ju na jej zárobok. Tvrdí, že odporca účelovo zamlčal príjem vo výške 1.000,- Eur, ktorá skutočnosť bola preukázaná v rámci rozvodového konania vzhľadom na zistené odvody do zdravotnej a sociálnej poisťovne. Suma 830,- Eur pre jeho vlastnú potrebu je ešte ponížená, a preto tvrdenia typu, že po odpočítaní manželského výživného a výživného na dieťa by mu ostalo iba 350,- Eur oproti 700,- Eur ako navrhovateľke, označuje za zavádzajúce. Sama skutočnosť, že odporca mohol pracovať v troch zamestnaniach, je dôkazom toho, že mal preto doma vytvorené podmienky, pretože navrhovateľka prebrala zodpovednosť za celú domácnosť a výchovu dieťaťa na seba. V dôsledku toho sa ona vo svojom zamestnaní nemohla rozvíjať a nemohla budovať kariéru podobne ako odporca. V súvislosti so starostlivosťou o domácnosť a tvrdenom svojvoľnom odchode zo spoločnej domácnosti ešte dodala, že nová známosť odporcu a jeho správanie sú dostatočným dôvodom na to, aby s ním navrhovateľka nezotrvala v jednej domácnosti.

K námietke existencie zákonnej prekážky pre priznanie manželského výživného poukazuje na odkaz ustanovenia § 75 ods. 2 Zákona o rodine, na § 18, v zmysle ktorého sú si manželia v manželstve rovní v právach a povinnostiach, sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť,

pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Tu ide najmä o mravné postuláty, na ktorých je harmonické manželstvo založené. Odporca ani jednu z týchto povinností nespĺnil, a preto tvrdiť, že podané trestné oznámenie zo strany navrhovateľky na jeho osobu je v rozpore s dobrými mravmi, je irelevantné. Trestné oznámenie podala ako matka konajúca v záujme zachovania psychického a fyzického zdravia dieťaťa.

Po opustení spoločnej domácnosti musela zabezpečiť svoje a synove potreby z vlastného príjmu a neostávalo jej na úhradu nákladov na spoločnú nehnuteľnosť. Túto využíval odporca, a preto tvrdenie odporcu, že sa prestala starať o spoločnú domácnosť a túto opustila nie z dôvodu pričinenia odporcu, odmieta. V tom čase sa odporca staral už o novú priateľku a jej syna, preto jej nie je zrejmé, akej spoločnej domácnosti sa odporca domáha. Preto nie sú namieste ani argumenty odporcu, že výlučne on sa podieľa na úhrade potrieb v súvislosti s prevádzkou rodinného domu. V žiadnom prípade si odporca neplnil svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne. Už len jeho uvedené náklady svedčia o tom, že v manželstve nebola rovnaká životná úroveň. Aj navrhovateľka by rada investovala do svojej kariéry, prehlbovala svoju špecializáciu a sústavne sa vzdelávala v odbore, či už vo forme konferencií, kongresov, seminárov, alebo v knižnej forme, nemala na to ani financie ani podmienky ako odporca. Tiež by rada používala osobné motorové vozidlo, na ktoré tiež nemala finančné prostriedky. Pokiaľ ide o dovolenku so synom, bola v W. so svojimi rodičmi aj s bratom, pričom väčšinu nákladov hradili oni. Vzhľadom na zdravotné problémy syna (dýchacie cesty, alergia, ekzém) bol jej takýto pobyt odporučený. Pritom ešte v marci 2014 to bol práve odporca, ktorý ich posielal na dovolenku. Vie o tom, že odporca bol na týždňovej dovolenke v B. so svojou priateľkou a jej synom. Odvolanie odporcu považuje za nedôvodné a účelové, domáha sa potvrdenia napadnutého rozsudku.

Krajský súd preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Po preskúmaní spisu odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý odvolací súd nemal dôvod dopĺňať alebo prehodnocovať.

K odvolacím námietkam, v zmysle ktorých je rozsudok nepreskúmateľný, súdom uvádzané tvrdenia uvedené v odôvodnení nie sú pravdivé a neboli preukázané, odvolací súd uvádza:

Ako je zistené zo spisu okresný súd v označenej veci nariadil dve pojednávania, dňa 24. 06. 2014, ktoré bolo odročené za účelom, aby účastníci označili dôkazy, ktoré žiadajú pri prejednávaní veci vykonať a za účelom oboznámenia súdu s predloženými listinnými dôkazmi účastníkov na dnešnom pojednávaní. Na uvedenom pojednávaní navrhovateľka predložila potvrdenie o príjme od svojho zamestnávateľa, ako aj ňou vyčíslené ročné náklady na zabezpečenie vlastných potrieb v mesačnom vyjadrení sumou 568,83 Eur. Odporca poukázal na ním zaslaný prehľad nákladov a prehľad úhrad súvisiacich s potrebami rodiny, keď ročné náklady vyčíslił sumou 592,- Eur, čo mesačne predstavuje sumu 132,74 Eur a spolu s ďalšími bežnými mesačnými nákladmi vyčíslił mesačné výdavky na sumu 1.650,- Eur (mimo ďalších jednorazových výdavkov), keď vlastný mesačný príjem odporca uviedol 2.480,- Eur.

Na ďalšom pojednávaní dňa 02. 09. 2014 sa v zápisnici uvádza vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky, v zmysle ktorého navrhovateľka relevantným spôsobom preukázala výšku svojho príjmu, preukázala príjem odporcu a zdokladovala svoje reálne náklady.

Na tomto pojednávaní vytýkal odporca prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, že navrhovateľka nepreukázala, že si odporca voči navrhovateľke ako manžel voči nej vyživovaciu povinnosť neplní. Deklaroval úhradu všetkých nákladov spoločnej domácnosti, ktoré reálne predstavujú viac ako je príjem odporcu, čo bolo doložené v listinných dôkazoch k spisu. Účastníci na výzvu súdu po poučení v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nenavrhlí a žiadali rozhodnúť na základe doposiaľ realizovaného dokazovania.

Súd z takto predložených dôkazov považoval výdavky navrhovateľky v rozsahu 568,- Eur ako bežné výdavky v súvislosti so stravou, drogériou, ošatením, ostatnými bežnými potrebami za opodstatnené vychádzajúc z predložených dôkazov navrhovateľkou (to znamená z ňou predloženého zoznamu a

výpisov z účtov) a na strane odporcu z deklarovaných výdavkov v sume mesačne 2.541,- Eur s prihliadnutím na skutočnosť, že odporca spláca úvery, platí bežné réžie ako inkasné poplatky, satelit, potreby pre seba, za reálne výdavky na strane odporcu považoval sumu 1.650,- Eur. Súd neuznal za opodstatnené výdavky odporcu položky jednorazového charakteru, ako nákup ošatenia a hračiek, nákup potravín na úrovni viac ako 100,- Eur mesačne, keď osobnú starostlivosť o dieťa zabezpečuje matka, ďalej neuznal výdavky spojené s užívaním osobného motorového vozidla, to znamená zaplatenie havarijného a zákonného poistenia a náklady na PHM. Odvolací súd nemá dôvod tieto závery prvostupňového súdu spochybňovať, pretože vyplývajú zo spisu a sú dostatočne odôvodnené. Pokiaľ v odvolaní namieta odporca proti neuznaniu položky v súvislosti s užívaním osobného motorového vozidla a poukazuje na nutnosť vzhľadom na zamestnanie odporcu osobné motorové vozidlo používať, a teda platiť aj príslušné poistky. Odvolací súd len dodáva, že nespochybňuje toto tvrdenie, uznáva, že vzhľadom na zamestnanie odporcu je dôvodné, že používa osobné motorové vozidlo a vznikajú mu tieto náklady, to však neznamená, že by tieto mali byť vylúčené z hodnotenia celkovej životnej úrovne odporcu, ktorá v tomto smere prevyšuje životnú úroveň navrhovateľky.

Pokiaľ odporca namieta voči nepreukázaniu navrhovateľkou deklarovaných výdavkov 560,- Eur mesačne, odvolací súd musí konštatovať, že na pojednávaní pred prvostupňovým súdom boli tieto dôkazy predložené, účastníci boli s dôkazmi oboznámení a odporca ani jeho právny zástupca ich v rámci prvostupňového pojednávania nespochybnili.

Pokiaľ ide o príjem navrhovateľky a odporcu, v tomto smere účastníci zistenia prvostupňového súdu nespochybňujú, je teda preukázané, že príjem navrhovateľky je podstatne nižší ako príjem odporcu (príjem navrhovateľky necelých 400,- Eur mesačne, príjem odporcu 2.480,- Eur mesačne).

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine majú manželia vzájomnú vyživovaciu povinnosť a pokiaľ jeden z manželov túto svoju povinnosť dobrovoľne neplní, rozhoduje na návrh o jej určení a zároveň o určení jej rozsahu, a to tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká.

V zmysle uvedeného teda nemusí byť splnená podmienka odkázanosti jedného z manželov na výživu voči druhému manželovi. Preto aj v prípade, keď sú obaja manželia zárobkovo činní a dokážu si zabezpečiť svoje osobné potreby, avšak nehospodária spoločne, pokiaľ trvá manželstvo, má byť zachovaná zásada rovnakej životnej úrovne oboch manželov.

Vzhľadom na uvedenú zásadu, ktorá zodpovedá inštitútu manželstva, ktoré je založené na tom, že muž a žena majú rovnaké práva a povinnosti, sú si rovní v právach a povinnostiach, je rozhodnutie prvostupňového súdu správne, pretože sa ním odstránila práve zistená disproporcija v životnej úrovni navrhovateľky oproti životnej úrovni odporcu. Pokiaľ odporca preukazuje svoje výdavky majúť za to, že sú opodstatnené, odvolací (a ani prvostupňový) súd to nespochybňuje. Vychádzajúc však zo zásady rovnakej životnej úrovne je potrebné, aby rovnaké možnosti, a teda možnosť rovnakých (prípadne porovnateľných) výdavkov mal aj druhý manžel, ktorého príjmy za situácie, že manželia spolu nežijú a spolu nehospodária, sú neporovnateľne nižšie. Pokiaľ teda prvostupňový súd s poukazom na uvedenú zásadu dospel k záveru, že priznal navrhovateľke manželské výživné vo výške 300,- Eur mesačne (pri jej príjme v pomere k príjmu odporcu vysvetliac, prečo považuje výdavky odporcu za dôvodné v podstatne vyššej sume, ako je to v prípade navrhovateľky - o približne 1.000,- Eur oproti navrhovateľke), považuje aj odvolací súd takéto rozhodnutie za správne a zodpovedajúce relevantnej právnej úprave. Odvolací súd považuje za nedôvodnú námietku odporcu v odvolaní, podľa ktorej navrhovateľka nepreukázala existenciu ani jedného zo zákonných predpokladov pre priznanie manželského výživného. Napriek priepastnému rozdielu v príjmoch oboch manželov je nepochybné, že odporca manželke dobrovoľne žiadnou čiastkou neprispel, prispel však na zaplatenie spoločných úverov, ako aj úhrad spojených s užívaním spoločnej nehnuteľnosti, táto skutočnosť však bola zohľadnená pri výdavkoch odporcu. V tomto smere však správne poukázal prvostupňový súd aj na skutočnosť, že navrhovateľka sa stará o dieťa, čo vzhľadom na skutočnosť, že manželia nežijú v spoločnej domácnosti, treba hodnotiť ako starostlivosť o domácnosť (v zmysle § 71 ods. 1 veta druhá - pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť).

Pokiaľ ide o námietku, že v danom prípade nebolo možné manželské výživné priznať v zmysle § 75 ods. 2 pre rozpor s dobrými mravmi vzhľadom na uvádzané trestné oznámenie navrhovateľky voči odporcovi pre podozrenie z pohlavného zneužívania maloletého, ktoré bolo odmietnuté z dôvodu, že skutok sa

nestal, odvolací súd uzatvára, že nie je z ničoho preukázané, že by navrhovateľka oznámenie podávala s úmyslom poškodiť odporcu, preto ani nie je dôvod toto považovať za zákonom predpokladaný dôvod pre nepriznanie manželského výživného.

V zmysle uvedeného odvolací súd nezistil dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku, ani pre jeho zrušenie, a preto ho ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

V odvolacom konaní bola úspešnou účastníčkou navrhovateľka, táto však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, a preto rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.